

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 374/2026-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného URBAN & PARTNERS, s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava III (predtým Okresného súdu Bratislava III) v konaní vedenom pod sp. zn. 25Cb/86/2022 a postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5Cob/228/2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. mája 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupmi mestského súdu (predtým okresného súdu) a krajského súdu v označených konaniach. Navrhuje prikázať mestskému súdu a krajskému súdu konať bez zbytočných prieťahov a sťažovateľovi priznať finančné zadost'učinenie 10 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Sťažovateľ sa žalobou podanou 21. júla 2022 pôvodne na okresnom súde domáhal určenia neplatnosti uznesení valného zhromaždenia žalovaného prijatých na valnom zhromaždení (ktoré sa uskutočnilo 20. apríla 2022, pozn.). Prvé pojednávanie nariadené na 16. november 2023 bolo odročené na základe žiadosti sťažovateľa z dôvodu prebiehajúcich mimosúdnych rokovaní, s čím súhlasil aj žalovaný. Na pojednávaní 21. marca 2024 bolo vyhlásené dokazovanie za skončené. Mestský súd vo veci rozhodol rozsudkom z 18. apríla 2024.

3. Proti druhému a tretiemu výroku rozsudku podal sťažovateľ 26. apríla 2024 odvolanie. Súdny spis bol 7. novembra 2024 predložený na krajský súd, ktorý ku dňu podania ústavnej sťažnosti o odvolaní nerozhodol. Krajský súd doručil 29. januára 2026 sťažovateľovi vyjadrenie žalovaného (z 28. januára 2026), ku ktorému sa sťažovateľ vyjadril 24. februára 2026.

4. Sťažovateľ namieta celkovú dĺžku konania 3 roky a 9 mesiacov. Jeho vec nie je po právnej či skutkovej stránke zložitá, a preto považuje túto dobu za neprimeranú. Je toho názoru, že vzhľadom na jeho vysoký vek 70 rokov malo byť napadnuté konanie považované za prioritné konanie. Postup súdov je nesústredený, neefektívny, pomalý a ne hospodárny. Súd prvej inštancie rozhodol až po roku a ôsmich mesiacoch. Spis predložil odvolaciemu súdu až po 6 mesiacoch. Krajský súd vo veci odvolania nerozhodol ani po roku a pol. S odkazom na konanie vedené ústavným súdom pod sp. zn. IV. ÚS 559/2021 sťažovateľ vyjadril presvedčenie o akceptovateľnej dĺžke konania odvolacieho súdu maximálne v trvaní jedného roka, ktorá bola v jeho prípade prekročená.

5. Na podklade uvedeného sťažovateľ odôvodnil zásah do svojich práv, ako aj nároky uplatnené v petite ústavnej sťažnosti. Podľa sťažovateľa v jeho veci neexistujú žiadne také okolnosti, ktoré by mali byť osobitne zohľadnené na jeho ťarchu.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje zákonom ustanovené náležitosti a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. O predchádzajúcej ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tej istej veci, ktorá smerovala proti postupu mestského súdu a krajského súdu v označených konaniach, bolo rozhodnuté uznesením ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 67/2026 z 29. januára 2026 (ďalej len „predchádzajúce uznesenie“), ktorým ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol. Predchádzajúce uznesenie nadobudlo právoplatnosť 11. februára 2026 a ústavný súd v ňom posúdil postup všeobecných súdov od momentu podania žaloby, resp. podania odvolania.

8. Sťažovateľ v aktuálne prerokovanej ústavnej sťažnosti opakovane namieta porušenie identických práv v identickom konaní pred mestským (okresným) súdom. Od podania predchádzajúcej ústavnej sťažnosti plynutím času nedošlo k zmene a vec sa nachádza na krajskom súde, nie je v dispozícii mestského súdu. Z tohto dôvodu, keďže ústavný súd už z hľadiska označených práv vo vzťahu k postupu mestského súdu rozhodol predchádzajúcim uznesením, vznikla prekážka veci rozhodnutej (*rei iudicatae*) pre opätovný ústavno-súdny prieskum predmetného konania na mestskom súde z pohľadu sťažovateľovho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote. Na základe uvedeného ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

9. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody,

reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

10. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť a ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne (I. ÚS 190/2019, II. ÚS 27/2020, II. ÚS 183/2022).

11. Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00), no nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 66/02). S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa postup súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 63/00).

12. Ústavný súd preskúmal aj postup krajského súdu od podania predchádzajúcej ústavnej sťažnosti sťažovateľa (8. decembra 2025, pozn.), ako aj v kontexte celkovej dĺžky napadnutého konania a konštatuje, že v ňom neidentifikoval zbytočné prietahy, v dôsledku ktorých by bolo možné vysloviť porušenie označených práv sťažovateľa. Dĺžka konania na krajskom súde do podania tejto ústavnej sťažnosti predstavuje 18 mesiacov. Takúto dĺžku vo všeobecnosti nemožno hodnotiť ako extrémne dlhú, resp. ako nezlučiteľnú so základným právom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. V rámci označenej doby v konaní, ktoré v zmysle ustálenej judikatúry nevyžaduje prednostné vybavenie, nebol postup krajského súdu optimálny, avšak zo zisteného skutkového stavu nemožno dospieť k záveru o jeho absolútnej nečinnosti. S ohľadom na minimálny časový odstup opakovane podanej obsahovo i argumentačne totožnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa (7. mája 2026, teda necelé tri mesiace po právoplatnosti predchádzajúceho uznesenia) ústavný súd, reflektujúc body 10 až 12 odôvodnenia predchádzajúceho odmietajúceho uznesenia, nežiaduci zásah krajského súdu do základných práv, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, v požadovanej ústavnoprávnej intenzite opätovne nevzhladol. Na opakované námietky sťažovateľa stále platí názor vyslovený v predchádzajúcom uznesení.

13. Ústavný súd preto dospel k záveru, že ústavná sťažnosť sťažovateľa namietajúca porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v časti proti postupu krajského súdu je zjavne neopodstatnená a ako taká bola pri jej predbežnom prerokovaní odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júna 2026

Robert Šorl
predseda senátu